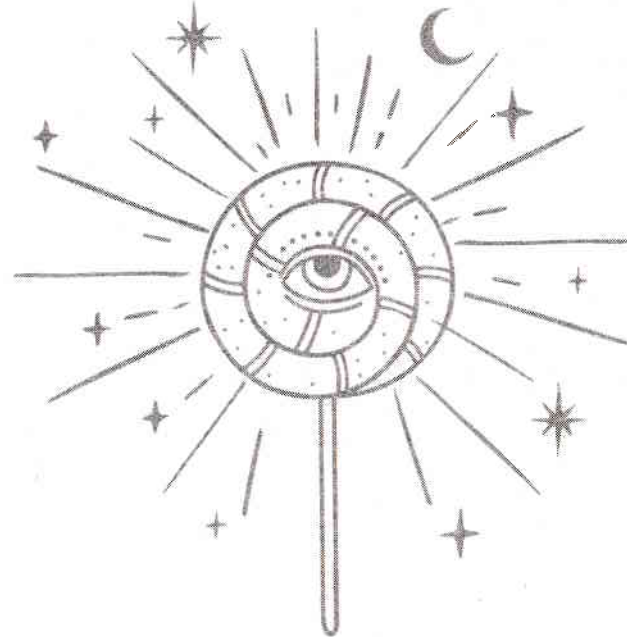

LBRIS

We know
books

LUCY JANE WOOD

DEZVRĂJITĂ

Traducere din engleză de
Alexandra Lica

STORIA
BOOKS

CAPITOLUL 1

Zahăr și vrăjitorie

Mirajul și puterea unui mic răsfăț sunt, poate, cele mai magice concepte pe care o minte le poate închipui. Forța pe care o posedă, plutind la doar o întindere de braț, este un dar care poate naște lucruri minunate. Este scamatorie demnă de laudă și rugăciune mută. O cană de cafea caldă și mângâietoare, ținută strâns în mâinile înghețate, în schimbul trezirii înainte de răsărit. O explozie a florilor viu-colorate de la supermarket, ca răsplată pentru completarea listei de priorități, cu ambalajul foșnind sub plasa de portocale, o franzelă turtită. Ori promisiunea față de sine că, în toiul nebuniei, o neprețuită jumătate de oră va fi destinată păcii și odihnei, lecturii și evadării, și nimic nu te va întrerupe cât tălpile sunt strânse sub picioare și o pătură ține lumea la distanță. Un mic răsfăț poate schimba totul.

Fiecare jurământ mărunț, legat prin târguială, poartă în el o magie la fel de irezistibilă, însă majoritatea oamenilor ar fi, probabil, de acord că răsfățul lor preferat este unul dulce – și cel mai bun dintre ele se poate găsi întotdeauna la brutăria Celestial. Toți cei care cunoșteau brutăria se desfătau cu o vizită. Dacă o puteau scoate la capăt cu grămada zilnică de treburi solicitante, se recompensau mergând pe urmele aromei de pâine prăjită cu zahăr și scorțișoară care se răspândea de-a lungul străzii până când ajungeau la copertina

cu acadele pe post de dungi. Un farmec nepământean părea să plutească în aerul de la Celeste, după cum ajunseseră s-o numească toți clienții fideli. Atracția irezistibilă a localului frumos și vopsit cu un roz-pudrat, situat la colțul străzii Maple din Londra, s-ar fi putut prea bine datora bunătăților dinăuntru. Pe de altă parte, ar fi putut, în același timp, să aibă legătură cu proprietara.

Când Annie Wildwood s-a mutat acolo și a vopsit totul în roz, brutăria răsărise parcă peste noapte, ivindu-se într-o bună dimineată ca de nicăieri, dintr-un nor de lumină trandafirie, primăvărată, aburi și zahăr pudră. În câteva zile se dusese vestea că atât Celeste, cât și încântătoarea ei proprietară sunt ceva deosebit. Ba mai mult, ceva de-a dreptul fermecător. Micul detaliu că Annie era într-adevăr o vrăjitoare a fost aproape neînsemnat. Totul era meșteșugit cu dragoste mai presus de toate, dar în cei treizeci și doi de ani ai ei, Annie ajunsesese să descopere că zahărul și vrăjitoria sunt o combinație extrem de delicioasă și ademenitoare.

— Mă tem că Joe tocmai a cumpărat ultimul choux, a spus Annie, gesticulând către domnul în vârstă care făcea cu ochiul și flutura din mână în drum spre ieșire, bucuros că a avut noroc. Dar a mai rămas un eclair cu caramel cu numele tău pe el, Olive!

— E suficient pentru mine, rățușcă, a zis Olive zâmbind, iar în jurul ochilor obosiți i-au apărut cute.

Doamna cu părul blond-roșcat, care-i cădea din cocul făcut în pripă, s-a întors către clienții care așteptau la rând în spatele ei și le-a zâmbit, mulțumită că fusese mai sprintenă decât ei. Nu că ei ar fi avut prea multe motive de îngrijorare; Celeste avea obiceiul de a le oferi vizitatorilor ultima bucată din produsul lor preferat exact la momentul potrivit.

Profitând de ocazie cât timp Olive scotocea prin poșetă, Annie și-a fluturat degetele în direcția ultimului eclair pe

care glazura de ciocolată albă strălucea precum marmura. Un licăr de scânteii *Proprius Minutia* de un roz-pal s-a risipit în aer, iar literele din *Olive* au început să se orneze singure în bucle delicate. Din clipa-n care începuse lucrul la brutărie, cu cinci ani în urmă, Annie observase rapid că toți clienții ei erau mult prea preocupați de motivul pentru care primesc dulcea lor răsplată ca să-și dea seama că la mijloc este un lucru atât de neînsemnat ca magia. Să ascunzi vrăjitoria în lumea celor nonmagici nu e atât de complicat pe cât s-ar putea crede.

Strict vorbind, dulciurile personalizate nu erau ceva pentru care Annie avea timp în ultima vreme. De când vestea despre Celeste se dusese în lung și-n lat, abia dacă mai găsea o secundă liberă pentru înfloriturile pe care le îndrăgise la început, însă micile detalii erau cele care făceau toată diferența. Nu era genul care să facă lucruri de mântuială. Annie își dorea ca fiecare vizită la Celeste să fie una specială.

— Ți-a mers bine azi? a strigat Annie peste umăr, ridicând cupola de sticlă și luând eclerul cu cleștele în timp ce dintr-o parte a prăjiturii a țâșnit o explozie de cremă pufoasă cu aromă de turtă dulce.

Lumina timpurie a înserării se revărsa pe fereastra boltită a prăvăliei, aruncând asupra întregului loc o nuanță de piersică. Primele zile tomnatice de septembrie aruncaseră pe trotuarul de afară frunze sfărâncioase, ca niște coji de portocale, iar când ușa s-a deschis larg și au fost răscolite de o rafală de vânt, au foșnit în fundal, peste zumzetul cafenelei pline.

— Un haos tăcut, a spus Olive ridicând din umeri. Toate zilele sunt un haos tăcut în ultima vreme.

Odată cu această mărturisire, zâmbetul ei a devenit ușor mai stânjenit, iar sclipirea din ochi i s-a diminuat.

Annie a șovăit, simțind adânc în măduva oaselor că este nevoie de ea - așa cum i se întâmpla de fiecare dată. Era o

senzație care trăgea de ea, ca o tulpină de iederă care i se încolăcea în jurul coastelor. A adăugat de la ea o felie de prăjitură crocantă cu măr și scortişoară și a pus-o într-o cutiuță, legând-o în jur cu panglică. Olive a luat-o cu grijă de toartă, ca și cum dulcele dinăuntru ar fi fost un remediu. Încă mai era o coadă de clienți răbdători care ajungea aproape până la ușă, deși atmosfera finalului de program se simțea în aer. Dar Annie avea să găsească niște timp liber odată ce toți vor fi fost serviți.

— Ai timp să bem un ceai, Ol? Tocmai închid, a zis Annie în șoaptă, aplecându-se peste tejghea. Mă poți ajuta să termin checul cu banane care a mai rămas.

Olive s-a arătat încântată, apoi a ezitat.

— Știu că ești o femeie ocupată. Nu vrei să-ți irosești planurile incitante din seara asta cu mine.

— De unde ai scos aceste „planuri incitante”? Cred că sunt gata să le refuz, a răspuns Annie, alungând bucuroasă sugestia.

N-a luat în seamă durerea ascuțită din piept, semn că tânjea să ajungă acasă după ce stătuse în picioare toată ziua, de la primele ore ale dimineții.

Când Celeste s-a golit în cele din urmă de oameni, a profitat de ocazie ca să întoarcă firma roz de la „Deschis” la „Închis” înainte ca altcineva să-și bage nasul pe ușă cu o privire rugătoare. Annie își trimisese colegele acasă, pe Faye și pe Pari, cu câteva ore în urmă (în ciuda protestelor lor), nevrând ca ele să-și petreacă prețioasele seri la brutărie. Annie știa cât de mult se bucurau de timpul acela și n-ar fi vrut niciodată să li-l răpească – nu când putea să rezolve treburile destul de ușor și de una singură.

În cele din urmă, înarmată cu două furculițe și o felie sănătoasă de chec aromat cu nuci, care avea gustul unei duminici de octombrie, Annie i s-a alăturat lui Olive lângă

fereastra boltită tocmai în clipa în care afară au început să se împrăstie primele stele.

— Povestește-mi.

Checul marmorat cu banane nu era o alegere întâmplătoare; Annie îl alesese dinadins. Infuzia mângâietoare (puțin mușetel, delicat ca o pană, ca o suflare de fluture, amestecat în sensul acelor de ceasornic...) pe care o dizolvase în sosul de caramel dulce-sărat avea să-i aducă puțină consolare în următoarele câteva nopți. Annie a ascultat cum viața lui Olive se schimbese, devenind în același timp mai încărcată și mai pustie de când își pierduse soțul, iubitul ei din copilărie. Annie i-a turnat ceai contopit cu alinare și i-a mărturisit că ea poate doar să viseze că va găsi o dragoste de felul ăsta. Când Olive a terminat, după o oră rară, doar a ei, departe de copii, umerii i se ridicaseră, eliberați de povara grijilor. Sfeșnicile sidefii din prăvălie străluceau peste dalele în alb și negru, iar pe fața de masă crestată se presăraseră o pătură de firimituri.

Astfel de întâlniri nu erau o raritate pentru Annie. Într-adevăr, părea să le atragă inconștient. Mai mult decât atât, nu era genul de persoană care să le refuze. Celeste trebuia să ofere întotdeauna mai mult decât o simplă servire cu zâmbetul pe buze; era servire cu prietenie adevărată. Se asigura că-și amintește fiecare detaliu al zilelor oamenilor – orice, de la programări la copii, de la renovări la rezultatele examenelor. Annie știa mereu ce să spună astfel încât să le facă ziua mai bună. Niciun detaliu nu era prea insignifiant ca să nu și-l amintească și nicio favoare nu era prea mare pentru a fi cerută. Inima ei era blândă și plină de iubire pentru toți.

La Celeste, zilele începeau dis-de-dimineată și se încheiau târziu în noapte. Rezultatele muncii ei asidue, deoarece nu avusese de ales decât să facă lucrurile să funcționeze când deschisese prima oară ușa brutăriei, așteptau să fie

admirate în spatele vitrinei. În fiecare dimineată, înainte de răsărit, făcea să apară în bucatărie un mozaic pastelat de macarons, care treceau din bolul mixerului în cuptor, apoi în farfurie. Rulouri cu scorișoară, arcuite ca niște roți de foc. Tarte cu fructe ireproșabile, lucioase precum vitraliile. Ciocolată atât de cremoasă încât te ducea cu gândul la firul de mătase. Croasante fragede în formă de scoici și *pain au chocolat* pufoase ca niște perne, care evocau atmosfera și gustul orei magice de la răsăritul soarelui. Talentul pentru orice lucru îndulcit și fermecat și afinitatea ei pentru copt erau de admirat. Încă din copilărie, Annie a înțeles în profunzime importanța unui răsfăț dulce; felul în care putea să schimbe cea mai proastă dispoziție, să lumineze cea mai neagră zi și să aducă un dram de speranță unei inimi împovărate.

— Și cine-i domnul norocos din seara asta? a întrebat Olive cu o privire complice, în timp ce-și lua paltonul cu model în carouri și îndesa în geanta mereu plină-ochi o jucărie pentru copii, rătăcită printre celelalte lucruri.

— Nu știu despre ce vorbești, a spus Annie, făcând pe neștiutoarea.

A strâns farfuriile goale, apoi și-a dezlegat șorțul roz cu volănașe, murdar de făină. Majoritatea lucrurilor din viața ei erau într-o nuanță de roz și rareori se abătea de la acest lucru.

— Se întâmplă de fiecare dată la fel. E joi, nu-i așa? Și joia e mereu seară de întâlniri, a spus Olive, cu un aer jucăuș. Vinerea stai cu fetele. Lunea are loc Clubul de Prăjituri nocturn, care înveselește începutul de săptămână al tuturor. Marțea e rezervată studiului, iar serile de miercuri sunt păstrate pentru planuri spontane. Nu văd unde e spontaneitatea, dacă totul e plănuț din timp, dar...

Olive a scuturat din cap, râzând.

— Ești o minune, Annie. Rămâne de văzut când mai găsești timp să dormi.

— Mă cunoști, a zis Annie ridicând din umeri, binedispusă. Îmi place ca lucrurile să fie organizate.

Olive a scos un sunet ca un cloncănit.

— Una este să fii organizată și alta e felul în care îți place ție să faci lucrurile, domniță. Ce s-a întâmplat cu „mă las purtată de val”?

Annie a încercat să nu ia asta ca pe o desconsiderare. Așa se simțea când oamenii scoteau în evidență nevoia ei de a cântări lucrurile înainte de toate.

— Totul e mai frumos când e împachetat cu fundiță, nu crezi?

Cu mâinile pe șolduri, a dat din cap cu subînțeles înspre cutiuța din mâinile lui Olive, în care se aflau eclerul și prăjitura. Panglica de un roz-pal a sclipit exact la momentul potrivit, ca și cum ar fi trebuit să fie acompaniată de un clinchet ascuțit. Annie și-a creat în minte o notiță ca, atunci când va avea o clipă liberă, să se documenteze despre adăugarea clinchetelor magice la puterile ei. Putea fi un detaliu foarte drăguț.

Olive a scos un sunet dezaprobator.

— Ce-ai zice să o lași mai moale de data asta? Cum te văd, toți devin niște biete victime. Am fost martoră la asta de nenumărate ori. Chiar îmi pare rău pentru ei. Săracii!

Annie și-a dat ochii peste cap cu un aer drăgăstos.

— Nu fac decât să ofer atât cât primesc.

— Cred că de vină e șamponul pe care îl folosești. Data viitoare să-mi spui cum se numește brandul, a mormăit Olive în timp ce se întorcea să plece.

Splendor Coma era o vrajă pe care Annie o învățase în prima zi, la măsuța de toaletă – exact în după-amiaza în care își câpătase puterile, la cincisprezece ani, înainte ca mama

ei să o avanseze la sarcini mai importante. Volum perfect, strălucire dozată cu atenție. Un parfum plăcut, niciodată grețos, care persista când se învârtea, nucleu de cocos dulce și vanilie proaspătă. Chiar și pe o vreme burnițoasă precum cea din Londra, părul ei stătea întotdeauna impecabil.

Annie a ținut ușa pentru Olive când aceasta a plecat strângând în mână cutiuța. În noaptea care începea să prindă contur se lăsase o ceață umedă, acoperind strada pietruită cu o păclă vagă care fâsâia la contactul cu aerul rece.

— Oricând ai nevoie să vorbești, sunt mereu aici, Ol.

Olive s-a oprit o secundă, împletindu-și mâna cu a lui Annie.

— Ești o adevărată comoară, Annie. Ce ne-am face noi fără tine? a spus ea, scuturându-i mâna ferm și sincer. Ne mai vedem săptămâna asta, rățușcă.

Annie a încuiat cu un clic lacătul de alamă și, respirând adânc, și-a sprijinit fruntea de ușa de la intrare. Discuția cu Olive fusese apăsătoare; simțea furnicăături în vârfurile degetelor din cauza suferinței, a durerii și a tristeții care se ciocneau de magia ei ca niște forțe potrivnice. Dar Annie nu și-a îngăduit decât o clipă de liniște ca să-și înăbușe trăirile.

A aruncat o privire fugară la ceasul cu pendulă din colțul cafenelei și a șters pata rebelă de ciocolată de pe dosul palmei de tivul șorțului care încă îi atârna dezlegat în jurul taliei. Era puțin presată de timp, ținând cont de faptul că trebuia să închidă, să se aranjeze, apoi să se îndrepte către restaurant... În timp ce parcurgea lista de sarcini din fiecare seară, buzele i-au zvăcnit într-o grimasă abia perceptibilă, dar zâmbetul i s-a întors într-o fracțiune de secundă. Din fericire, măiestria ei la incantație se armonizase întotdeauna frumos cu magia transformativă.

În drum spre încăperea din spate a prins viteză, glisând în treacăt pe șinele de alamă perdelele înfoiate ale cafenelei.

Când s-au apropiat, magia roz a căzut în cascadă pe podea. Câteva ceșcuțe, farfurioare și platouri lăsate în urmă de clienții mulțumiți s-au înălțat în aer când Annie a trecut pe lângă ele cu o mișcare rapidă a încheieturii, apoi s-au scufundat în chiuveta cu apă caldă înainte să se scuture ca niște câini uzi și să alunece din nou pe rafturile de lemn. Mopul s-a stors singur într-o găleată cu detergent, după care s-a învârtit ca un dansator de-a lungul pardoselii, lăsând în urmă baloane de spumă. Scaunele s-au așezat cu eleganță la locul lor, în vreme ce fețele de masă s-au scuturat, așezându-se din nou. Acesta reprezenta un alt motiv pentru care, de multe ori, lui Annie îi era mai ușor să închidă fără Faye și Pari: când era singură, magia ei putea să-i dea imediat o mână ageră de ajutor.

Cămăruța din spatele brutăriei funcționa simultan ca depozit, cameră pentru personal și vestiar pentru toate trei. Spațiul era plin tot timpul de teancurile nesfârșite de reviste de muzică ale lui Faye și de casete înregistrate direct de pe radio. Sau de impresionantul și imensul cimitir de proiecte artisanale al lui Pari, pentru care dezvoltă o obsesie, apoi își pierde complet interesul după trei săptămâni. Își petrecuse septembrie modelând animăluțe din lut care acum stăteau cocoțate pe toate suprafețele posibile ca niște mici sfarmă-fălci în culori pastelate. Era un loc primitiv, discordant și haotic, cam la fel ca dinamica dintre cele trei personalități ale lor. Însă, trecând pe lângă fotolii, Annie nu s-a putut abține să arunce în încăperea un strop de magie ca măcar să le aranjeze, aliniind casețele în ordine alfabetică și așezând pe coduri de culori iepurașii de lut în miniatură.

Colțișorul ei se afla într-un loc separat. Ascunsă în spațiile paravanului vechi, dar cochet, Annie și-a dus gânditoarele mâna la bărbie. A privit îndelung bara plină de umerase din fața ei, aruncându-și magia peste șirul de rochii, toate curate

și aerisite tocmai în acest scop. Faye și Pari râdeau mereu cu drag de garderoba ei improvizată. „N-aș avea încredere în nimeni altcineva în afară de Annie Wildwood să țină mătasea roz și organza de epocă lângă borcanele cu cremă de ciocolată neagră”, subliniase Pari de curând.

În seara asta, rochia roz. Bine, rochia în nuanța de roz ceva mai pal. Erau patru în total, aliniată pe stativ pe umerase de catifea de la deschise la închise, cu tocuri înalte așezate dedesubtul fiecăreia. Fiecare pereche fusese fermecată subtil cu vraja *Calceus Commodus* ca să fie cât mai comodă posibil – cu cât erau mai înalte tocurile, cu atât vraja își făcea mai tare efectul, amortindu-i plăcut degetele de la picioare. Se mândrea cu opera asta; magia progresivă era un har dificil de ținut sub control. Însă, pe de altă parte, era important. Cine avea timp să lase durerea de picioare să-i ruineze ținuta?

Invocându-și magia cu o scuturare rapidă a încheieturii, petele de frișcă, de cremă de unt și de diverse creme la fel de delicioase au dispărut, lăsând-o pe Annie, nu se știe cum, și mai imaculată decât înainte. Rochia deschisă, cu volane în jurul poalelor, a alunecat de pe umeras pe manechin, pentru a fi stilizată cu accesoriile potrivite. Mulțumită de alegerile ei, a înlocuit cu încă un gest discret de magie salopeta de la Celeste de un roz-aprins cu ținuta de seară de pe manechin. Legănat de șnururi, șortul s-a ridicat în aer, agățându-se singur pe usă, iar lingura de lemn pe care o îndesase la un moment dat în buzunarul de la spate a zburat înapoi în bucătărie ca un avion de hârtie.

Annie s-a uitat la oglindă, o piesă splendidă, poleită cu aur, care fusese a mamei ei. A revăzut-o dintr-odată pe Cressida Wildwood dichisindu-se în fața ei, în timp ce amintiri din copilărie se unduiau pe suprafața sticlei. Mama ei avea obiceiul să se dea cu mai mult fixativ sau să admire un

accesoriu luxos în timp ce Annie dădea târcoale în cadrul ușii, neobservată. Privea și tânjea în taină, când ar fi trebuit să doarmă în vreme ce părinții ei se pregăteau să iasă în oraș. Se întreba unde mergeau în fiecare seară, atât de misterioși și eleganți, tatăl ei strecurându-și cu mândrie brațul în jurul mamei când aceasta declara, în cele din urmă, că e gata. Oglinda îi aducea aminte, acum, că le cunoștea secretul, de cât de departe ajunsese și de tot ceea ce lăsase în urmă.

A făcut un gest total inutil de a-și aranja părul, și-a verificat precaută brățările care zornăiau, apoi și-a exersat rapid zâmbetul. Totul părea real. Urme de magie, ca niște șoapte, îi rămăseseră pe piele scânteind. Andromeda Wildwood pur și simplu adora să fie vrăjitoare. Nu numai că îi era de ajutor de nenumărate ori pe zi, împletindu-se cu fiecare element al vieții ei ca un fir auriu, dar o și prindea foarte bine. A fi vrăjitoare aducea strălucire și bucurie – iar lui Annie îi plăcea să fie aceste două lucruri pentru toată lumea.

Și-a luat o secundă să se pregătească, aruncând o ultimă privire în oglindă ca să verifice că totul e așa cum trebuie să fie. Și era. Întotdeauna era. Inima îi lovea pieptul mai cu putere, ca și cum ar fi vrut să se facă observată, să-i aducă aminte că încă bate.

— Perfect, a murmurat în șoaptă.